

Båltale 2013

Ann Andersen

Der findes vel ikke noget mere dansk end Midsommervisen, Sankt Hans bålet i den lyse sommeraften, og børnenes spænding, når flammerne når heksen. Det er disse billeder og stemninger, vi om et øjeblik kan synke ind i. Og tro, at intet er forandret – at vi er i Danmark som i gamle dage. Sankt Hans er indbegrebet af gamle Danmark, ikke sandt? Ja – jo! Når vi altså lige ser bort fra: At dagen Sankt Hans handler om Johannes Døberens, som aldrig har sat sine ben her i landet. Det med heksen er noget, tyskerne har fundet på. Det er jo derfor hun flyver til Bloksbjerg i Harzen i aften. Sangen vi synger, er skrevet af folk med tyskklingende navne som Drachmann og Lange-Müller. Også det viser tilbage til indvandring sydfra. Og selve bålfesten er noget, man giver sig af med i det meste af Nordeuropa.

Sandheden er at denne, en af vore hyggeligste traditioner, er spundet af de fineste tråde fra resten af Europa – og Mellemøsten. Vi har så vævet trådene sammen på vores egen måde. Men alligevel: Noget af det allermest danske vi kan forestille os, er i sin oprindelse ikke så dansk så det gør noget. Lad os huske det som bevis på, at vi aldrig er os selv nok. Vi får det hverken nemmere, bedre eller hyggeligere ved fysisk eller åndeligt at lukke af for mennesker og ideer udefra. Det er kun takket være åbenhed over for impulser udefra, at vi i aften nyder bålet, sangen og heksen. Vi vil fred her til lands, sankte Hans, sankte Hans, den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bliver tvivlende kolde, - synger vi med Drachmanns smukke Midsommersang.

Derfor tænder vi bål og lader lyset og varmen sejre over mørke og kulde. Vi sender heksene til Bloksbjerg. Så først får vi fred! Men fred er jo ikke det samme som fravær af liv. Nej, livet er også en kamp, der skal kæmpes. Nogen gange kræver livet rigtig meget af os. Derfor bør vi også på denne aften holde hinanden fast på, at der skal mod til, når livet skal leves sandt og ærligt. Heltemod og ædelmod, mod til at kæmpe for det gode. Gamle dyder måske, men slet ikke så tossede endda. Vi må skønne på de kæmper, som faktisk gjorde noget ved livet og kæmpede for freden. At nå frem til freden koster.

Livet er ikke altid blødt og føjeligt. Nogen gange er der skarpe kanter, som ridser og giver sår. Vi må dyrke heltemodet. Vi skal have mod til at sige det, der skal siges. Sige til og sige fra! For livets skyld. Men lad det nu ikke blive ved de mange fine ord. Der må også handling til. Der skal gøres noget. Der skal handling til. Vi kan ikke nøjes med at drømme og læse og glo på skærmen. Vi kan ikke bare mure os inde og tro, at vi kan læse os til livet. Vi kan heller ikke synke ned i sofaen og forestille os, at det, vi ser på tv, er virkeligheden. Vi kan ikke isolere os bag computeren og tro, at den verden, vi læser om og ser billeder fra, er den virkelige verden. Det er kun en beskrivelse af livet. Det virkelige liv, er det liv, som vi skal leve. Derfor må vi også handle. Derfor skal vi tage imod det liv, vi har fået. Brug de egenskaber og talenter, vi har. Brug vores heltemod! Og hvad er egentlig vigtigst: Livet eller beskrivelsen af livet? LIVET er det første og det vigtigste.

Dernæst følger beskrivelsen af det. Digteren Jørgen Gustava Brandt har skrevet om livets pris og gave i en salme: Tænk at livet koster livet! Det er altid samme pris. Kom med glæde! Vær til stede! Tanken spreder øjets dis; rigt og bredt går livet ned i evighed. Det koster noget at leve. Men livet er vel livet værd. Mærk selv hver især, hvordan livsglæde bobler og fylder os på forunderligste vis, så vi alligevel står op om morgenen og går i gang med en ny dag. Tænk at der er nogen, der har brug for os! Tænk, at der er nogen, der forventer noget af os. Dem kan vi ikke skuffe. Vi må op, vi må i gang! Vi må ud og gøre en forskel i det liv, der venter. Være til stede og gøre det der skal gøres.

Men hvorfor så dette Sankt Hans bål? Det har da ikke ret meget med livet at gøre, at man brænder noget haveaffald af på en midsommeraften! Nej, måske, men Sankt Hans bålet samler mennesker! Det er en rigtig fin tradition, vi har, når vi ved midsommertid samles om bålet og mærker, at vi er en del af et fællesskab. At vi er nogle mennesker, der hører sammen, på en eller anden forunderlig måde. Og hvis vi ellers mener noget med, at det er godt at have nogen at høre sammen med, så må vi også standse op. Så må vi give os tid til at smile til de andre. Vise dem, at vi synes, at det er dejligt at se dem. Forlad dig selv, så du kan møde dit medmenneske! Giv slip på dit eget! Glem dig selv og se, at der er andre som du skal huske!

God sommer!

Ann Andersen